

Szomík Szilvia: Nyírfa a tanúja

Mire a folyópartra ért már besötétedett, és a kocsi kerekei sikítottak a nedves úttesten, ahogy követni próbálták a kanyar ívét. Az ablaktörők is alig győzték a munkát. Fehér fátyla és a mennyasszonyi csokor az anyósülésen hevert, a whiskys üveg mellett. Elárultan, magára maradt a zaklatott lelkével és húsz évével. Nem látott a dühtől, a könnyektől és az aranyszínű párlattól, még azt sem vette észre, hogy felszaladt a járdára.

Másnap a helyi rádióból tudta meg: cserbenhagyásos gázolás történt a Nyírfasoron, és egy tízéves fiú válságos állapotba került. A járművében ugyan nem esett kár, de a hűtőrácsba szorult néhány hajcsomó, és a vörös maszat körülötte elgondolkoztatta. A mámor jólesően tompította emlékeit egy időre, hogy aztán néhány héttel később kegyetlenül dobja arcába az igazságot. Az emlékképek részei, úgy álltak össze, mint a mozaikkockák, és Andrea lefagyott, ahogy a felismerésben megbénította az iszonyat. Ereiben hevesen lüktetett a vér, mellkasára súly nehezedett, és mindvégig vele maradt. A kisfiú nem halt meg, de élete végéig tolószékbe kényszerült.

Andrea nem adta fel magát, viszont minden évben megjelent azon a részen, ahol az eset történt. Bár senki sem tudta meg, hogy mit tett; a nyírfa volt az egyetlen tanúja. Megölelte a fát, törzsére pedig halványsárga krizantém csokrot kötött.

Az idő múlásával bőre acélszürkére változott, olyan lett, mint a középkori lovagok páncélja, csak fénytelen. Vastagnak és sebezhetetlennek tűnt, de a lelkiismeret szúrós túskeként mardosta, és nem telt el úgy nap, hogy ne gondolt volna a fiúra. Gyávasága minduntalan diadalmaskodott a büntudata felett. Így tovább sodródott rémálmokkal kísérvé.

A millenniumi év számára egy kapcsolatot, majd később házasságot hozott. Végre szerették, és végre már mást is érzett az örökös önvád helyett.

Minden éven egyszer elment a vízpartra a fához. Ahogy most, huszonöt évvel később is, vitte a szokásos csokrot, de ezúttal már nem egyedül. Hárman álltak a nyírfánál, a két felnőtt között egy gyermek toporgott, és értetlenül nézte, ahogy anyja megöleli a fa törzsét. A nő pergamenszerűvé aszott bőre rátapadt a csontozatára, és erőtlenül kötötte fel az utolsó virágját.

Férje nem tudta, hogy feleségének miért fontos ez a hely, de tisztelte titkát, és szeretete jeléül emléket állított egy kis táblával, melynek nyírfa a tanúja.